

Silva

Čudovito mirno so se vsipale snežinke na cesto, ki se je v ozkem traku vlekla med golimi, ionatimi kostanji. Sivo nebo se je skoro dotikalo streh in kamor koli so se ozrle oči, so postale otožne.

Silva je slonela pri oknu in zrla v snežinke. Zavita je bila v črno, zakrpano materino ogrinjačo, noge pa je imela povite v debelo odejo.

Žalostna je bila Silva, tako žalostna kakor še nikoli. Sama je bila doma. Oče je šel zjutraj na delo. Z mestnimi delavci je čistil zasnežene ulice. Kmalu za njim je odšla tudi mati. Dvakrat na teden je čistila pode pri zdravnikovi gospe, da je zaslužila za zdravila.

In Silva je bila sama. Gledala je v snežinke, na belo ulico in na ionate kostanje. O, da bi mogla ven, da bi se sankala s Poglajnovno Marico in Poženelevim Tončkom! Kako srečna bi bila! Toda Silva ni smela ven in tudi mogla ni. Od tistikrat, ko se je bila močno prehladila, so ji ohromele noge in le z materino pomočjo je prišla do okna, kjer je vsak dan posedala. Kako je jokala od začetka, ko ni mogla v šolo. Vedno sta hodila skupaj s Poženelevim Tončkom, sedaj pa mu je samo pomahala z ročico skozi okno, ko ga je videla iti mimo s torbico na rami. In ko je Tonček izginil za ovinkom, je Silva vselej jokala.

Sneg je naletaval vse gosteje in Silvi je postajalo čedalje bolj tesno in samotno.

»O, ko bi Tonček ne imel šole, gotovo bi pritekel,« si je mislila in se naslonila z glavo na šipo.

In se je spomnila, kolikokrat je prišel ob jesenskih večerih in ji prinesel zadnjih jesenskih cvetlic. Usedel se je k njej in ji pripovedoval vse, kar je slišal v šoli. Velikokrat jim je učiteljica pripovedovala pravljice. Vse si je Tonček dobro zapomnil in kako tiho ga je Silva vselej poslušala. Tako lepo je znal Tonček pripovedovati. Čisto tiho sta sedela v sobi in Silva si skoro ni upala dihati. Roke so se ji tresle od razburjenja in ko je Tonček končal, je dolgo molčala. In Tonček tudi.

Posebno lepa je bila tista o bolni slepi deklici, ki je imela samo staro mater in bratca, ki je bil veliko mlajši od nje. Deklici je bilo ime Nika in ker sama ni mogla nikamor iti, je poleti posedala na ortu in se igrala s cveticami, pozimi pa se je tiščala peči in se razgovarjala z bratcem.

Nekoč pa se je Niki sanjalo, da je nekje daleč dežela, kjer pod visoko goro izvira studenec s čudežno vodo, ki ozdravi vsako bolezen. Zjutraj je bratcu razodela sanje in naslednjo noč je ta odšel na pot. Ko se je Nika zbudila, je bila bratčeva postelja prazna. Silno je jokala za bratcem in stara mati tudi. Popsod so ga iskali, toda zaman. Tako so ga počasi pozabili in le Nika se ga je vsak večer spomnila in molila zanj. Velikokrat je med jokom zaspala.

Nikin bratec pa je bil medtem že davno v tisti daljni, čudoviti deželi. Dobri ljudje, ki so bili tam, so mu pokazali čudežni studenec in bratec slepe

deklice si je nalovil vode v stekleničico, ki jo je bil vzel s seboj. Toda lepota, ki je bila razsejana okrog in okrog, ga je omamila in pozabil je na trpečo sestrico in na staro mater.

Toda vsak večer, ko je bil že blizu sanj, je zaslišal Nikin glas. »Bratec, kod hodiš tako dolgo? Glej, čakam te, tvoja sestra te čaka.«

Poslušal je, toda ko je glas utihnil, je zaspal in zjutraj je zopet pozabil na vse. Bil pa je tisti glas Nikin glas, kajti njen angelček varuh je vsak večer nosil njeno molitev k bratčevi postelji.

Neko noč pa se je bratec zbudil, kajti po vsej sobi je tako pretresljivo jokalo, da je tudi sam zajokal. Vedel je namreč, da tako joka le Nika. Takoj je vstal, zapustil svoje prijatelje, vzel stekleničico s čudežno vodo in od-potoval. Silno dolgo je potoval, ker je mnogokrat zašel, toda nazadnje je le prišel v rojstno vas.

O, kako silno sta se ga razveselili Nika in stara mati. Nika je takoj, ko se je umila s čudežno vodo, spregledala in veselja kar ni hotelo biti konec.

Silvi sta se utrnili solzi in stekli po šipi. Ona nima bratca, da bi šel v tisto daljno deželo. Morda bi šel Tonček, toda on mora hoditi v šolo, pa tudi njegove noge so predrobne za tako dolgo pot. Omagal bi in nikdar več bi ne prišel nazaj.

V ortincu je naletaval sneg in se vsipal na veje golih kostanjev. Silva je nepremično zrla na belo, ozko pot, ki se je vlekla med hišami, in mislila na čudežno vodo, ki bi gotovo ozdravila tudi njo ...

Jan Plestenjak

Urbanova Mina

Snega je padlo za poldrugi meter. Take zime vsa vas ni pomnila, le nekaj nadsušljivih starcev se je medlo spominjalo, da je davno, davno zasul sneg vhode in da so si ljudje morali kopati rove, če so hoteli do hlevov.

Bilo ga je že poldrugi meter, pa še ni jenjal. Bajtarske strehe so se kar šibile, v okna je nametalo snega, da so bila slepa, drevje se je pripogibalo do tal in v prostrani ravnini se je vse zakopavalo v sneg. Zdaj in zdaj se je odkrehnila veja in je zagrmel na tla vrhač, zdaj in zdaj se je zrušila streha, ali se pa sesula za silo postavljena koliba.

Živina v hlevih je tulila, gospodinje z otroki, hlapci in deklami so molile, gospodarji pa grizli in goitali jezo.

»Vse bo polomilo!« je kriknil Ovsenar.

»Vem, da je pod planino okleščeno!« je potarnal Močeradnik.

»Zdaj pa še to!« je zajokala Žirovka, ki ji je pšenico toča pobila, ajdo slana pobelila, zelje so ji pa gosence požrle.

»Ježeš, Ježeš!« je jecljala Urbanova Mina, bajtarica samica, ki se je vse življenje pehala po svetu, da je na stare dni bajto kupila, vsaj toliko, da lahko reče, da na svojem sedi in da skozi svoje okno gleda in da okrog bajte raste njeno drevje: presedovka, hlebčar, kosmač, ropotuljčkar, cibara in medenična češplja. Kosmaču je odkrehnilo najlepšo vejo, cibaro prelomilo na dvoje, hlebčar se je pa nagnil in korenine so pogledale iz snega.

»Marija, pomagaj!« je izgoltala in po namrgodeni koži so se sprožile kot lešnik debele solze. Zaskrbelo jo je, kaj bo s streho. Morda bodo prečniki popustili, morda so križniki prepereli, bogve, če so stropnjaki dovolj trdni.

Odracala je k peči, da bi ne videla še hujšega. Zunaj pa je naletavalo in struga potoka Žabnice se je polnila, trgala brvi in odnašala odkrhnjene vrhove jelš in topolov, gradila jezove in se razlivala po snegu, silila v hleve, drvarnice, lomila, podirala in neusmiljeno grozila.